

Αγωνιστική Συστήριση Εκπαιδευτικών

**Δεν θα συνηθίσουμε έναν κόσμο όπου οι μαθητές μας ασφυκτιούν
θα παλέψουμε να τον αλλάξουμε!**

Η εκπαιδευτική κοινότητα είναι συγκλονισμένη από το τραγικό περιστατικό που συνέβη στην Ηλιούπολη, με θύματα δύο 17χρονης μαθήτριες. Η μία κοπέλα άφησε την τελευταία της πνοή και η δεύτερη μέχρι αυτή την ώρα παλεύει για τη ζωή της με την κατάστασή της να χαρακτηρίζεται ως εξαιρετικά κρίσιμη. Πριν από λίγο καιρό, με βουτιά θανάτου στον Ισθμό μια ακόμα συνομήλική τους τερμάτισε τη ζωή της, ενώ ακόμα διερευνάται το περιστατικό στο γυμνάσιο του Χαϊδαρίου με θύμα μια μαθήτρια μόλις 13 ετών.

Στις περιπτώσεις αυτές οι αρχές εστιάζουν συνήθως στα σημειώματα αυτοχειρίας, σε σημάδια κατάθλιψης που έχουν εμφανιστεί νωρίτερα, καθώς και στο οικογενειακό ή φιλικό περιβάλλον με σκοπό να ξετυλίξουν το νήμα των τραγικών αυτών συμβάντων και να «κλείσουν» την υπόθεση. Είναι βολικό να σκέφτεται κανείς «πάντα συνέβαιναν αυτά», «η εφηβεία φταίει» και το απονενοημένο διάβημα νέων ανθρώπων να αποδίδεται στα ψυχολογικά τους προβλήματα, που τυγχάνουν οξυμμένα λόγω πιθανής ενδοοικογενειακής βίας ή σχολικού εκφοβισμού.

Η αλήθεια είναι όμως πως όλα τα παραπάνω φαινόμενα, με αποκορύφωμα τη βία εναντίον του ίδιου του εαυτού, δεν συμβαίνουν σε κοινωνικό κενό. Οι νέοι άνθρωποι, τόσο απόλυτα ψηφιακά συνδεδεμένοι, αλλά τόσο αφόρητα μόνοι, αισθάνονται αποκομμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο, που έχει καταντήσει γι' αυτούς μια αρένα επίδειξης, επιδόσεων, ανταγωνισμού και εγωκεντρισμού. Οι γονείς παλεύοντας να τα βγάλουν πέρα με τα «εθελοντικά» 13ωρα και τις οικονομικές τους υποχρεώσεις δυσκολεύονται να διαχειριστούν νέα προβλήματα και άγχη.

Οι δομές συμβουλευτικής και ψυχολογικής υποστήριξης, όπου υπάρχουν είναι υποστελεχωμένες. Το ίδιο το σχολείο, με τις κοινωνικές ανισότητες να οξύνονται όλο και περισσότερο ελέω και των κυβερνητικών επιλογών, με την καθημερινή απαξίωση των λειτουργιών του και φυσικά του ίδιου του μορφωτικού αγαθού, με τη μετατροπή του σε ένα εξεταστικό κέντρο, ειδικά τώρα που δρομολογείται το εθνικό απολυτήριο, δεν δίνει πια χαρά κι ελπίδα στα παιδιά.

Αντιθέτως, τα συνηθίζει στην πίεση και τα μαθαίνει ότι έτσι λειτουργεί ο κόσμος. Το «μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό», η δημιουργικότητα, η φαντασία και η ευαισθησία δεν χωράνε σε ένα μέλλον, όπου αν είσαι από φτωχή οικογένεια, φτωχός θα παραμείνεις και όπως ο καθηγητής σου τρέχει σε 2-3 σχολεία, φορτώνεται υποχρεωτικές υπερωρίες και του χρόνου θα τον στείλουν στην άλλη άκρη της χώρας, έτσι κι εσύ μεθαύριο, θα δουλεύεις για ψίχουλα, θα τρέχεις σαν το σκυλί και θα λες κι ευχαριστώ. Όσο για την κοινωνία, την υποκρισία του «εύκολου» χρήματος, την καθημερινή βία που ασκεί το κράτος και η εργοδοσία, πολλές φορές την ατιμωρησία των μεγαλύτερων εγκληματιών, την ηθική παρακμή των μεγάλων, πώς να την αντέξουν τα παιδιά; Πώς και τι να ονειρευτούν;

Θέλουμε κι ευχόμαστε με κάθε ειλικρίνεια να είναι τα κορίτσια στην Ηλιούπολη η τελευταία δραματική κραυγή απόγνωσης νέων, μαθητών και μαθητριών. Θέλουμε να εκφράσουμε τα συλλυπητήρια και τη συμπαράσταση μας στην οικογένεια του παιδιού που χάθηκε και να δώσουμε όλες τις ευχές μας για την κοπέλα που δίνει μάχη για τη ζωή της.

Καλούμε το Υπουργείο Παιδείας να πάρει έστω την τελευταία στιγμή έκτακτα μέτρα ψυχολογικής στήριξης για όλα τα παιδιά που δίνουν φέτος πανελλαδικές εξετάσεις και φυσικά το καλούμε να ξανασκεφτεί πολύ σοβαρά την πρόθεσή του να επιβάλει νέους εξεταστικούς φραγμούς σε όλο το Λύκειο που το μόνο που θα φέρει είναι γενίκευση και όξυνση του άγχους στα παιδιά μας.

Ως εκπαιδευτικοί οφείλουμε να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας ώστε όλο και περισσότεροι μαθητές να κάνουν πράξη την πιο κρυστάλλινη δήλωση: **«Μαμά, μπαμπά ο κόσμος που μας κληρονομήσατε δεν μας αξίζει, εμείς είμαστε αυτοί που θα τον αλλάξουμε!!!»**